

Η γριά και ο χάροντας

Μια φορά ήταν μια γριά και κάθε πρωί έβγαινε στο δάσος και μάζευε ξύλα για τη φωτιά της και χορταράκια, για να φάει. Καθώς γύριζε μια μέρα φορτωμένη στον ώμο τα ξύλα και στην ποδιά της τα χόρτα, στο δρόμο συναντάει τον χάροντα.

– Γεια και χαρά σου, χάροντα, του λέει, για ποιόν με το καλό;

– Για του λόγου σου θειά, της λέει ο χάροντας. Άντε, ετοιμάσου να σε πάρω.

– Τώρα, του λέει, να πάω σπίτι να ξεφορτωθώ και να ετοιμασθώ. Και για να ‘χω καλό ρώτημα, σαν πώς θέλεις να ετοιμασθώ;

– Όπως θέλεις εσύ, απαντάει ο χάροντας.

Τότε η γριά πηγαίνει στο σπίτι, ανάβει το τζάκι και βάζει να βράσει τα χόρτα. Ύστερα έπιασε να ζημώσει ψωμιά, έφτιαξε και κουλούρια για συγχώρεση. Ύστερα έστρωσε τραπέζι και περίμενε να ψηθούν τα ψωμιά.

Τότε παρουσιάστηκε ο χάροντας και τη ρωτάει:

– Ε, ετοιμάστηκες θειά;

– Περιμένω γιε μου να βράσουν τα χόρτα, να ξεφουρνίσω το ψωμί και να φάμε. Δεν κάθεται και του λόγου σου να φας μαζί μου;

– Μα δεν μ’ έχεις κακία θειά, πού θα σου πάρω την ψυχή;

– Μπα, γιατί να σου ‘χω κακία. Όπου την πας την ψυχή μου, θα ‘ρχομαι κι εγώ μαζί.

– Και το κορμάκι σου, που θα τ’ αφήσεις εδώ; ξαναρωτάει ο χάροντας.

– Ε, αυτό είναι δική μου υπόθεση, απαντάει η γριά. Εγώ θα το παραδώσω στον Θεό και θα μου το φυλάει. Είδες πού βάζομε σταυρό πάνω απ’ τα μνήματα;

Απάνω στην ώρα έβρασαν και τα χόρτα, μύρισε και το ψωμί στο φούρνο και η γριά κατέβασε το φαΐ, ξεφούρνισε κι έβαλε στο τραπέζι δυο πιάτα χόρτα και κάμποσες φέτες ψωμί.

Ο χάροντας όμως φαίνονταν στενοχωρημένος και δεν ήθελε να φάει.

– Δεν μου κάνει κέφι να παίρνω ανθρώπους, πού δεν κλαίνε, λέει στη γριά.

– Και δεν μου λες κι εμένα το λόγο; λέει η γριά. Τι σημασία έχει αν κλαίνε ή όχι;

– Όταν κλαίνε και θρηνούνε, μόνο τότε είναι δικοί μου και τούς πάω στην κόλαση. Όταν είναι ευχαριστημένοι και ήσυχοι, μου τούς παίρνει ο Θεός και τούς πάει ίσια στον Παράδεισο.

– Γι' αυτό κι έχεις κακό όνομα, του λέει η γριά. Φάε λίγο να ζεσταθεί η ψυχή σου, να κάνεις το σταυρό σου, μήπως και πάψεις να κολάζεις τον κόσμο.

Τότε ο χάροντας έσκασε απ' το κακό του, πετιέται επάνω και φεύγει λέγοντας.

– **Εσένα έτσι κι έτσι χαμένη σ' έχω. Τι κάθομαι και χασομερώ μαζί σου.**

Έτσι έφυγε ο χάροντας κι η γριά ζει ακόμα και ποιος ξέρει πόσο ακόμα θα ζει και θα 'ναι και ευχαριστημένη και καλόγνωμη. Την ευχή της να 'χομε, παιδιά μου.